

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАНА“
вносить: в Австрії:

на цілий рік 24 К
на пів року 12 К
на чверть року 6 К
на місяць 2 К

За границею:

на цілий рік: зі щоденною ви-
сылкою 7 доларів або 14 рублів;
з висылкою двічі в тиждень 6 до-
ларів або 12 рублів; з висылкою
що суботи 5 доларів або 10 руб.
Поодиноке число по 10 сотників.

Телефон Редакції ч. 1484.

Конто почт. шаблиці ч. 98.704.

РУСЛАНА

християнсько-суспільний деньник.

„Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.“ — З Русланових польвів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім
неділь і руских свят о 5 год
по полудні. — Редакція, адміні-
страція і експедиція „Руслана“
при ул. Хмельовського ч. 15, II
поверх. Експедиція місцева
в Агенції Соколовського ул. Я
гайлонська.

Рукописи звертає ся лиш а
попередню засторугу.

Рекламації лише нео печатані
вільні від порта. — Оповістки
звичайні приймають ся по ціні
20 с. від стрічки, а в „Надіст-
нім“ 40 сот. Подяки і прывіт
дoneseni по 30 сот. від стрічки

До наших ВП. Передплатників і
Приклонників!

Просимо відновати передплату

і
приєднувати нам нових перед-
платників в кругах своїх зна-
комих.

Сумні роковини.

(□) Сьогодні дня 3-го лютого минуло тридцять літ, як не стало між живими. В олоди мира Барвіньського. Зійшов у могилу в молодім віці, „не жив-іде на світі, — тільки збирав ся жити“, збирав ся на широкі розміри, на кричкіх певних підвалинах перевести велику роботу для національного і культурного підвиження українсько-руського народу. Та хоч тільки збирав ся до сеї великої роботи, хоч тільки підготовляв підвалини для неї, хоч клав тільки перші почини на основі задуманої ним програми, всеж таки вложив стільки муравельної праці, зовсім не поміченої посторонними людьми, або розсипаної так по всяких видавництвах, що хіба пильний і жерельний дослідник нашого народного розвитку може се відгребати.

Хоч молодий віком, але зрілий умом передумав він наше народне життя, розглянув темні і світлі его сторони, а відтак живим і писаним словом виступав і старав ся все своє знане і всі свої спосібности обернути в користь національного і культурного розвитку і поступу укр.-руського народу. Великим даром слова, живим зображенням і ясною свідомо-стю умів він загарити слухачів і читачів, пір-

вати і переконати, а бистрим поглядом, опер-
тим на основнім зрозуміню справ, сягав поза
межі щоденщини, вказував на далеку мету,
вितичував напрями нашим народним змаганням
в будучині.

При тім не заклеплював ся в тісних і
вузких рамцях односторонности а своїм ясним
зором і палким духом обнимав весь обсяг
наших народних справ, трудив ся на різних
полях просвітнім, літературнім, деньникар-
ським а те, що на тих полях зробив писаним
словом, у великій часті не втрапило своєї
ваги і значіяія для нинішньої суспільности.

Та на жаль сї цінні добутки его мура-
вельної, невиспучої роботи, посуненої до само-
відреченя, розсипані так, що нинішнє поколі-
нє їх майже зовсім не знає, а з сучасників
пок. Володимира також не багато вже між
живими, що би могли переказати нащадкам сї
ідеали, за які він припис своє життя молоде в
жертву для України-Руси.

З літературної спадщини зберіг Богдан
Лепкий перед забутєм „Скошений цвіт“ дру-
гим виданєм, першу в Галичині суспільну по-
вість, в котрій навіть такий кратик як прези-
дент Краківської Академії Наук, Станіслав
Тарновський, умів „widzieć i cenić miłe i sym-
patyczne strony jego natury i talentu.“*) Ба-
гато иншого нині зовсім забуто, хоч і там є
чимало цінного, а вжеж зовсім запропашчені
забутєм добутки его деньникарської роботи в
„Правді“ і в перших трох річниках „Діла“,
хоч там багато є таких статей і розвідок, ко-
трі з великим хісном могла би прочитати ни-
нїшня суспільність і покористувати ся ними

*) Передне слово до перекладу „Skoszony kwiat“ в „Przegląd-i Polskim“, 1884, XI. вип.

бистрими гадками та поглядами в теперіш-
них політичних і національних змаганнях.

Правда, вдячна Русь здвинула покійно-
му Володимирови гарний пам'ятник на лича-
ківській кладовищі, дала почин до стипендії
его імені (на жаль ще не введеної в життя),
однак великий був би хосен для нинішнього
покоління, колиб оно могло прочитати хоч би
важніші статі і розвідки его разом зібрані і
видані, подібно як се давніше вже зроблено
з писаннями пок. Володимира Навроцького. Мож-
на на певно сказати, що важніші, тривкої
вартости статі і розвідки деньникарські, еко-
номічні, політичні, суспільні, его численні
промови, виповнили би що найменше два спо-
ри томи і се був би цінний вклад в наше так
убоге, політичне письменство. Може би до-
рогою передплати між давними і новими по-
читателями Володимира Барвіньського повело
ся зібрати потрібний фонд на таке виданє, а
колиб була надія на се, то може й найшов
би ся робітник, що зібрав би сї disjecta
membra, в одно виданє і зберіг перед запро-
пашенєм.

А поки що подаємо на иншім місці де-
що з непечатаних поетичних проб покійника,
а крім того виїмки з его ширшої передовиці,
котрою в 1880. р. розпочав видавництво „Ді-
ла“ п. з. „Теперішна пора а Русини“. Думає-
мо, що в нинішня суспільність прочитає се з
хісном і знайде в сій передовиці гадки і по-
гляди, що зовсім не перестаріли ся та що й
нині можна ними покористувати ся для добра
нашого народу.

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх
реставраціях, каварнях, торговлях і приєдну-
вати нам нових передплатників в кругах сво-
їх знакомих.

Теперішна пора а Русини.

(Виїмки з передовиці Володимира Барвіньського
в „Ділі“ 1880. р.)

Вказавши на се, що нове міністерство
гр. Тафого виступило з новою програмою і
що в монархії настає нова рішуча пора, що
почав ся новий рух між народами держави,
завначує автор, що передовсім Чехи висту-
пили з пропагандним письмом і домагають ся
народної рівноправности, а за Чехами йдуть
инші народи. Відтак пише дальше дослов-
но так:

„Побіч Чехів найбільше видійють ся По-
ляки. Хоч ситі, всеж таки і они держать ся
приповідки: потребам кінця нема, і надійють
ся для себе нових дарів. По правді, в Австрії
нема ні одного народу, крім Німців, котрий не
домагав би ся рівноправности, охорони і прав
для себе та не вижидав лучшої долі. То, що
перед нами діє ся, наводить богато сумок.

„Отті два народи, що тепер так дуже
висунули ся на вид та дожидають доброго
слова від Трону і правительства — Чехи і
Поляки — так дуже неподібні до себе, що й
годі незадумати ся! Ми не маємо на думці то-
го гніву Поляків на Чеха-Славянна д-ра Рі-
гера за те, що він в державній радї недав-
но при розправі над військовою уставою так
голосно відозвався за всіх Славян, що аж
весь світ заговорив про те, чи не прийде
Австрії стати ся славянською державою.

„За той гнів Поляків ми пізніше пого-
воримо. Тепер що иншого впадає нам в око,
а іменно се, що Чехи і Поляки не однакою
дорогою станули на переді. Двома зовсім про-
тивними дорогами йшли Чехи і Поляки. Че-
рез 16 літ держали ся Чехи далеко від дер-
жавної ради, власними силами боронови свої

І. Н. Поталенко.

Маленька гра.

(Дальше.)

II.

На другий день, в часі найсолідшого
ранного сну, Прасова розбуджено легким сту-
котом у вікно. Він отворив очи і в першій
хвилі нік не міг уявити собі, де він. Чотири
дни подорожи в вагоні і каюті пароходу від-
учили его від правильно уладженого життя.
Ему здавало ся, що він в каюті першої класи
і що на покладі лучало ся яке-небудь нещастє.
Але се тревало лише одну хвилину. Скрізь
щелини закритих віконниць пробивали ся лучі
світла, які злегка зарисовували стіл з зерка-
лом, умивальню, ковер і самі вікна. Він оста-
точно прийшов до себе, взяв зі стола годин-
ник і поглянув. Була шеста година.

„Однак, подумав він, режим тут строгий.
Будять о шестій годині!“

Але він не спшив ся і знов ляг у по-
стіль. Стукіт повторив ся а вслід за ним роз-
дав ся голос Петра Алексєвича:

— Я їду до млина! Чи не схочеш зі
мною, Николаю Сергєевичу?

Прасов понад все в світі хотів під сю
хвилю спати, але уважав ніяким відкинути
предложене гостинного господаря.

— Добре! — лїниво заговорив він і по-
чав мити ся та одягати ся.

Через пять минут він вийшов. На подві-
ррю стояв круглий візок з запряженим до него
рослим, сильним конем звичайної місцевої по-
роди. Обридлов ходив по подвіррю в синій
куртці і у високих чоботах.

— Чи не хочеш випити склянки молока
з добрим пшеничним хлібом? — запитав він.

Гість зробив kwasnu міну. Він любив ра-
но пити чай, що стало у него потребою, а мо-
лока не терпів, та все таки не найшов мож-
ливим протестувати і випив подане молоко
з якоюсь сірою будкою, яку господар захва-
лював як знамениту, а він найшов її лише
дивною.

Ледви они сіли у візок, як Обридлов при-
ступив до поясненя. Они їхали сільською доро-
гою; берег ставка на просторі пів верстви був
свобідний від хат, лише в однім місці стояли
якісь невисокі будинки, без вікон і без коми-
нів, очивидно, не замешкали.

— Се, брате, мій „завод“ з безрогами,
пояснив Обридлов, вказуючи на будинки, —
я покажу тобі его в повороті. Ось тобі один
з доказів на те, що при розумнім відношеню
до діла, можна з нічого зробити багато. Без-
роги в сій місцевости належать до дуже про-
стої і дрібної породи. Однак показує ся, що
при певній культурі порода улішшує ся, і мо-
жна дістати екземплярї, що майже нічим не
уступають заграничним породам. Робить ся те
в слїдуючий спосіб...

Они вже переїхали ціле село і зрівняли
ся з селянськими млинами, а Обридлов не
переставав в дуже подрібний спосіб викладати
свою систему культури безрог. Він навіть не
подумав про те, чи се питанє інтересує его
товариша розмови. Петро Алексєвич належав
до ряду тих неглупих, але і короткозорих лю-
дей, які не розуміють ріжницї між тим, що
цікаве саме по собі для всіх і при всіх обста-
винах, а тим, що цікавить лише їх. Сї люди
не можуть уявити собі, що би другі вважали
скучним те, чим занята їх увага і викладають

свої ідеї всюди і перед всіми, з щирим оду-
шевленєм, з запалом, в глибокім пересвідче-
нню, що годі найти більше займаючий предмет
для розмови. Петро Алексєвич мало що не
думав, що своїм трататом про улішшенє по-
роди безрог він до певної степени утїшав
свого друга, який, між тим, в гадці здвигав
плечима і питав себе: „Чи справді се буде
тягнути ся цілий день? Чи дійсно в тім буде
містити ся его віддих на лоні природи?“ Пе-
тро Алексєвич також майже не сумнівав ся
в тім, що его жена дала би богато за можли-
вість, близьше познакомити ся з тим предме-
том, але їй перешкаджають діти, — се з од-
ної сторони, а з другого боку — се не жіноче
занятє. Але як думала про сю справу Надія
Александрівна, про се она перед ніким не ви-
казала ся. Одним словом, Петро Алексєвич
Обридлов цілком поважно думав, що его по-
гляд на свїт найправильніший, его ідеї —
найкрасші, его система — вповні непогріпима
система. Таких людей на свїті доволі бога-
то, і все те не перешкаджає їм, що є добри-
ми і малими, яким був також Петро Алексє-
вич.

За млинами, на підвишенім місці, не-
далеко від ставка, стояв паровий млин на
крупі, камінний, двоповерхний, неотинкований
будинок. Тут они задержали ся і зійшли
з візка. Млин був вже в повнім розгоні. Обри-
длов скоро потягнув Прасова до льокомобілі
і почав ему викладати про те, як просту зви-
чайну льокомобілю можна примінити до ме-
лення круп. Ціле діло було в тім, що Петро
Алексєвич сам — по крайній мірі ему так
здавало ся, сам придумав тут якийсь спосіб
і сего було досить, що би він говорив про него
дві години.

Після томлячого викладу біля льокомо-
білі гостя поведено до других відділів млина.
Все пояснювано ему з такими подробицями,
як би він завтра збирав ся вступити в обо-
в'язки управителя млина. Він слухав терпели-
во, рішив принести в жертву приятельської
сердечности один день, але тут таки дав собі
слово, що завтра яким би то не було
способом, викрутить ся від дальших демон-
страцій.

На друге сїданє они домів не їздили,
а угостили ся якоюсь імпровізованою рыбною
зупою, яка впрочім була дуже смачною. Мимо
сего гість не був вдоволенний. Все те було по-
етично: і залізний казан на костре, розведе-
нім на березї ставка і мужик в широких шара-
варах, що мішав довгою деревляною лижкою в
казані рибу і який підспував брудними руками
туди соли і перцю, і загальна трапеза з одної
миски — знов таки деревляними лижками,
причїм всі отирали ся одним полотенцем, а
рибу брали все з тої самої миски руками; все
те було прегарне з точки погляду ідиллії на
селі і московський гість, колиб прочитав опис
такої сцени де будь в романі, певно кликнув би:
„Як се мило і кольоритно!“ Але сам він, відда-
ючи данину комфортам привычкам столич-
ного життя, сильно відчував брак стола, накри-
того чистою скатертю, блискучої посудини,
вибагливої кухні, чарки горівки перед другим
сїданєм, чашку кави після обїду і, хоч би
газети. Всего того він, розуміє ся, не ска-
зав сердечному господареві, але навіть похва-
лив рибну зупу та ідилічну обстанову.

(Дальше буде.)

народні права против верховодства Німців, не допустили, щоб чужі послі заступали чеський нарід і наконець по довголітній тяжкій борбі діждали ся, що їх допущено перед трон Монарха, а правительство прийняло ся за їх справу. До сего дійшли Чехи через то, що уміли в цілій масі свого народа розбудити свідомість чеської народности, господарности і просвітою піднести цілий нарід, поставити его о своїх силах і зробити з него свідому, єдинопісну і непобідиму силу народну. Тою своєю працею і народною силою дійшли они до теперішнього становища.

„Не такою дорогою йшли Поляки. Не сила польського народа, доси в масах ще темного і своєї народности мало свідомого, видвинула численних польських послів на вид в державній раді і не народна борба здобула Полякам теперішнє корисне становище в краю і державі. О народній силі Поляків можна говорити тільки супроти Русинів. Яко сильніші від Русинів представляли они пануючу народність в Галичині. Германізм не мав тут широкого поля, тож і Німці не мали інтересу оспорювати Полякам того верховодства в Галичині, а противно могли без шкоди германізму за ціну верховодства в Галичині позискати собі в Поляках союзників, щоб удержати перевагу Німців в других краях заселених по часті Німцями а по часті Славянами. В міру того, як ослабли Німці в борбі з другими Славянами Австрії, збільшали ся конкесії для Поляків в Галичині.

„Крім того польська шляхта, не лишена впливу в міродатних кругах, могла тим легше позискати для себе права в Галичині. Тому то політика Поляків була чисто утилітарною і зовсім иншою, як політика Чехів. З помежи всіх Славян Австрії видержали Чехи найтяжшу борбу серед окружаючого їх моря німецького побідною силою жизненности свого народу. Поляки видвинули ся на вид яко пануюча народність в Галичині силою корисних обставин. Словом, Чехів видвинула многолітна власна праця народна від найнижшого до найвисшого степеня, Поляків щаслива утилітарна політика і впливи в міродатних кругах. Безперечно Чехи, розвинувши ся до величавої сили народної, маючи притім свою впливову шляхту, можуть тепер користати ся і способами утилітарної політики, але той утилітаризм все буде опертий на свідомій силі народній, коли тимчасом Поляки того о собі не можуть сказати.

„Се одна ріжниця межи Чехами а Поляками. Друга не менше важна починає на становищу, яке займають Чехи в Чехії і Моравії, а Поляки в Галичині. Чехи в своїм краю належать до народностей доси майоризованих а Поляки в Галичині до майоризуючих. Побіда Чехів о признание їх народних прав єсть побідою всіх народностей доси не повній управлених (майоризованих), отже побіда принципу противного від того який держать доси Поляків на верху. Бож не можна сумнівати ся, що ідея справедливости для народів, ідея їх повної рівноправности, переведена в Чехах (до того тепер змагають — Р е д. Р у с л.), мусить відтак скорше чи пізнійше ожити і в усіх других краях коронних, де тільки є народність пануюча і опанована. Голоси, які підняли ся проти чеського пропамятного письма, признають ся необхідніми а іменно для того, щоб, як кажуть, не створити в Австрії „вавилонської мішанини“, повстають проти пропамятного письма Чехів.

„От і задля того замічає ся такий рух межи всіма народностями в Австрії. Всі чувають, що за Чехами, скорше, чи пізнійше, мусять прийти на них черга. Всі обчисляють свої сили і недостатки і розважають, якою дорогою йти їм наперед до своєї цілі.

„Пора до того зовсім відповідна, бо не думаємо, щоб велика драма домашнього помирення чи рівноправности всіх народів Австрії скоро дійшла до рішення. Склад теперішньої держ. ради, в котрій прихильники зміни конституції в користь рівноправности народів не мають необхідної до того більшости 2/3 голосів, не надає ся до переведення рівноправности народів дорогою конституційною.

„Чехи і всі другі народи Австрії мусять конечно стремити до того, щоб іх народні права стали ся складовою частиною самої конституції — отже до зміни теперішньої конституції відповідно до повної рівноправности австрійських народів. До сего треба доперва приготувати поле Справедливості потребує ще сили. А силу до конституційної справедливості

можуть дати тільки самі народи. Тож поки надійде та рішуча хвиля, мусять готувати ся народи, щоб заважити своєю силою в користь побіди конституційної рівноправности. Се, так сказатиб домашня праця народів Австрії, що ждуть тої рівноправности. Треба бути перше сильним в краю, щоб бути сильним в державній раді. Не від благосклонности політичної власти, але від свідомости, волі і сили самого народа мусить залежати числє послів народа. Політика повинна виражати свідому волю цілого народа.

„Тому то настигла тепер і для нас Русинів країна пора оглянути ся за такою домашньою роботою, пізнати себе, обчислити наші сили і розяснити собі наше становище і нашу дальшу діяльність. Чуємо нашу недолю, але не знаємо рятунку, видимо нашу численність, але не находимо нашої сили, уміємо ділити ся і сварити ся, а не уміємо мирити ся і лучити. Деж сила нашої великої маси, спільности нашого інтересу народного? В чім наша честь патріотична, які наші повинности народні? Погляньмо, чи не найдемо дорога. (Дальше буде).

Мир чи війна?

Нині о 7-мії годнів вечером має вибухнути відновлена балканська війна. Великодержави раді би удержати мир і запобігти війні.

Берлінський дописець „Neue Freie Presse“ дізнає ся, що всі великодержави представлять балканським державам в приятний спосіб потребу мира. Німеччина вже зробила се. Ходить о те, щоб балканські держави признали відповідь Туреччині основою до дальших переговорів. В царгородських дипломатичних кругах думають, що небавом наступить збірний крок великодержав також в Царгороді ізза недостатчі часу не письменно, лише усно. Мимо патріотичного руху вірять ще в Царгороді в можливість удержання мира.

Однак, звичайно добре поінформована „Kölnische Zeitung“ пише в дописи з Царгорода, що вість, немов би в царгородських дипломатичних кругах вірено в близькій спільний крок великодержав у Порту, не є згідна з дійсним станом справи. Великодержави не задумують тепер підпринимати спільного кроку ні в Царгороді ні в балканських державах. Можна вплинути на удержанє мира також в инший спосіб, про що порішають збори амбасадорів в Лондоні. Супроти кружляючих чуток не треба бояти ся, щоб збори амбасадорів дали ся добровільно усунути від подій, або самі усунули ся. Великодержави до останної хвилі будуть змагати, щоб протиділати новому вибухови війни. О скільки ходить о уділенє ради балканським державам, Німеччина дала вже добрий примір.

Після півурядового донесеня французкий амбасадор в Лондоні Камбон в кількох бесідах з Даневом вказав на мировий настрої турецької відповіді і з притиском висловив надію, що балканські союзники не будуть ділати запально. Данев відповів, що також він горячо бажає скорого заключеня мира, однак не думає, щоб нова війна мала виставляти на небезпеку справу мира. Чейже і італійско-турецька війна вела ся дальше рівночасно з переговорами в Уші, а мимо того мир заключено. Те саме буде й тепер.

Відїзд мирових відпоручників з Лондону.

Всі члени сербського відпоручництва з вїтком Весїча відїхали до Білгорода. Також відїхали грецькі відпоручники Веніцелос і др. Штрайт. Веніцелос, прощаючи ся з представником бюро Райтера, сказав: „Не прощаю вас на все, скорше кажу „до побаченя“. Я певний, що за кілька тяжнів знова будемо в Лондоні для заключеня мира, але Туреччина мусить признати ся до розгрому і підписати на поли борби условини мира.“ Болгарські відпоручники з Даневом на чолі вїхали до Парижа, де Данев остане до завтра. Зачувати, що й Порта поручила своїм повновласникам, щоб відїхали з Лондону, коли повновласники союзних держав поїдуть.

Приготовленя до війни.

Після інформації берлінської печати положено турецького війська не представляє ся

успішно. Тамошні війскові круги є думки, що головні бої відбудуть ся біля Адриянополя, а на лінії Чаталджи, де обі сторони укріпили ся в можливо користний спосіб, ймовірно відна сторона не буде пробувати перейти до зачіної борби. О много імовірнійше, що Болгарія будуть старати ся побороти Турків на півострові Галлінолі, щоб загрозити безпосередно турецькій столиці.

Нова війна — на думку царгородських дипломатів — є немивуча. Головний вождь турецької армії Ізет паша повернув з Чаталджи до Царгорода і відбув важну нараду з вищими офіцерами в міністерстві війни, а опісля повернув знова на воєнну лінію. Всіх офіцерів і жовітрів, які належать до армії від Чаталджою, а які перебували на відпустці, визвала турецька військова управа, щоб безпробовочно повернули до своїх полків. Також офіцери східної армії, які були поставлені до розпорядимости, одержали приказ, щоб сейчас ставили ся. Таких офіцерів, яких в суботу по полудни ще за примічено би в Царгороді, вичеркнути з листи офіцерів.

„Танін“ пише: Завтра або буде погребавна славна наша історія шістьох останних століть, або відвискамо повну независимість наших народних сил. Мусимо вчити ся всі із славного декрету, виданого в році 1871, яким цілий французкий нарід змобілізовано.

„Berl. Ztg. am Mittag“ доносить з Царгорода, що надїйшла телеграма від губернатора з Адриянополя із заповненем, що буде боронити кріпости до останку, а в случаю неможливости удержати ся, поубиває 40.000 Болгар, які менкають в Адриянополі.

Білгородська „Штампа“ звиває правительство, щоб перед дальшою війною порозуміло ся з Болгарією що до того, щоб за участь сербської армії в битвах під Адриянополем і Чаталджою Болгарія згодила ся на поширенє границь Сербії аж до Солуня.

Болгарія домагає ся значної військової помочи від Сербії. Особливо числить на сербську артилерію. В сій справі радила сербська рада міністрів, після чого міністри удали ся до короля.

„Local Anzeiger“ доносить в льондонській депеші, що Веніцелос перед відїздом висловив ся, що Греція мусить щоденно платити 5 мільонів франків за армію, яка стоїть під оружем. Є се тяжкий обовязок для Греції, коли властиву свою ціль вже досягнула. Коли війна скоро не покінчить ся, то балканський союз буде виставлений на тяжку пробу витривалости.

Коло Скутарі.

Головна чорногорско-сербська коменда рішала всіма силами змагати до здобутя Скутарі сейчас по підняттю ворожих кроків. В сій цілі вислала Сербія кільканайцять скорострільних гармат для підпомоги чорногорській акції. В найблизших днях вислає туди Сербія своїх кілька полків піхоти.

Висїд нарад амбасадорів

Бюро Райтера доносить: По суботнішних нарадах переслали амбасадори своїм великодержавам телеграфічно свої погляди що до відповіді Туреччині на ноту великодержав. Амбасадори висловили думку, що ся відповідь може бути підставою до нових мирових переговорів і предложили внесок, щоб се їх становище подано до відома болгарського правительства. Великодержави старати ся будуть отже до останної хвилі запобігти ворожим крокам. Однак єстьвуть поважні сумніви, чи се їм удасть ся.

Румунсько-болгарська справа.

Дописець „Temps-a“ з Букарешту доносить, що в румунсько-болгарським спорі наступило певне проясненє і є вже певне порозумінє. Румунія має одержати більшу область над Чорним морем, а зречи ся всіх точок, які дразнять народні почування Болгарів. Є однак і противні чулки, які вказували би на заостренє.

НОВИНКИ.

— Календар. Ві второк: руско-кат.: Тимотея еп.; римо-кат.: Вероніки. — В середу: руско-кат.: Климента еп.; римо-кат.: Агафії (Донелєв).

— Лист цїсаря до царя. Вість, подана „Fremdenblatt-om“ про висланє князя Готфрїда Гогенлього до Петербурга з відручним письмом нашого цїсаря до російського царя є правдивою сензациєю дня. Всі часописи обговорюють сю незвичайну подію. В дуже мировий спосіб — як звичайно — пояснює его „N. fr. Presse“. Пише она, що єстьвуть звязь між заявою Сазонова, з якої можна вносити про зближенє в справі границь будучої Альбанії, а висланем сего письма. Злагоджене пересилєня між Австрією і Сербією, дальше засаднича згода амбасадорської конференції на самостійну Альбанію є признаками, що між Віднем і Петербургом відносини поправили ся. Цїсарське письмо неначе доказує, що між Австрією і Росією нема засадничої ріжницї в поглядах. „N. fr. Presse“ пригадує, що ще дня 20. листопада мин. року кн. Г. Гогенлього був на послуханю у цїсаря на замку в Будї. Була се хвиля найбільшого балканського пересилєня. В кругах поінформованих вібито знають, що вже тоді мав цїсар намір вислати кн. Гогенлього з відручним письмом до царя Николи, але від сего наміру відступив, бо тоді не було певности, чи відповідь буде прихильна для Австро-Угорщини. Коли — пише „N. fr. Presse“ — наведена чулка правдива, то подія, що по двох місяцях лист таки вислано, мала би велике значінє. Але як звисно — пригадує „N. fr. Presse“ — в звязи з посольством кн. Гогенлього згадано лише ювілей Романових.

„Reichspost“ пише: З міродатної дипломатичної сторони дізнаємо ся, що висланє кн. Гогенлього має дуже велике політичне значінє. В віденських дипломатичних кругах думають, що цїсарське відручне письмо є пробою поправи вже нині дуже тяжких і трудних відносин.

За те „N. W. Tagblatt“ є думки, що висланє посла з письмом до царя є зовсім звичайною річю і часто практикованюю. „Die Zeit“ пише, що ціла акція має чисто двірський характер. Побіч остудженя дипломатичних відносин, також між дворами остудили ся від довшого часу відносини. Висланє листів має отже на цілі лише поправу двірських відносин.

Кн. Гогенлього вїхав вчера вечером до Петербурга. Російська амбасада виставила єму звичайний в таких случаях дозвіл на перїїзд границі.

Поза сям безнастанно кружляє чулка, що відносини між Австро-Угорщиною а Росією дуже заострили ся, що у Відні одержано вістку, що Росія дальше робить далеко йдучі війскові приготвлення, а також, що цїсар, заким рішуть ся на остаточний крок, бажає ще безпосередно порозуміння з царем.

— З Борщєва доносять нам: На місце бл. п. Дам'яна Савчака вибрано дня 27. сїчня с. р. на засіданю повітової ради в Борщєві відємаршалком о. Євгена Дудкевича, пароха з Шпшконець, а до видїлу о. декана Йосифа Балька з Туричча.

— Гарний звичай у „Сїчі.“ „Громадскому Голосу“ доносить з Берєгів, самбірського повіта, що в тамошній „Сїчі“ в недїлю з полудня зберає ся поввісінько хлопців, дївчат, старих. Читають, співають. Як лише починає ся вечірня, зараз встає який небудь із старших Сїчовиків, і дає приказ: „Ану хлопці, дївчата на вечірню“ і всіх „виганяють“ до церкви. Се справді гарний звичай і замітна поправа, коли пригадаємо собі, як то минулого року та „Сїч“ справляла „прапорове свята“ по радикальному без свьященника саме тоді, як в церкві відправляла ся Служба Божа. Дописець (Два Сїчовики) „Гром. Голосу“ пивить ся зі злости, що Сїчовики ходять на Вечірню і називає се поганим звичаєм. Та дасть Бог, що і ті „два Сїчовики“ побачуть свою похибку і навернуть ся, а тоді не буде потреба „виганяти“ їх на Вечірню — як они самі кажуть — як худобу.

— Поліпшенє судьби резервістів. Міністерство крайної оборони розпорядило, щоб всі резервісти одєжали по 6 корон. Крім того одержуть всі по дві пари біля. Всі жовїтри, розміщені в граничній полосі одержуть крім того зимовий одяг.

— Українська обструкція. Українські послі зачали вести в скарбовій комісії тиху обструкцію. З явнюю обструкцією — як доносять часописи — виступлять українські послі на повних засіданях посольської палати, а іменно проти скарбових начерків правительства.

„Reichspost“ закидує українським послам, що ведучи обструкцію вислугують ся великокапіталістичним інтересам.

— Цісарські маневри і воєнна поготовка. „Die Zeit“ доносить, що в сім році не відбудуть ся цісарські маневри, не лише з причини покликання резервістів під оруже, але і з оглядом на сегорічні великі видатки на військову поготову.

— Вибори до сойму зі Львова. На опорожненій мандат посла до сойму з міста Львова, по пок. Цюхцівським, затвердив укр. Народний комітет кандидатуру д-ра Льонгива Цегельського. З польської сторони кандидат предсідник міста Найман.

— Російські плячі в Брідщині і „Stowo Polskie“. Русофіли добирають ся не лаш до душ, але й до одагів збаламучених собою селян. В Брідщині, не від нині підмінованій російською пропагандою змінюють русофільські селяни народний стрій на російські військові плячі — і то навіть з військовими відзнаками. На сей сумний і небезпечний об'яв звернуло увагу брідське староство і поручило жандармерії заопікувати ся носачами ті плячі і прослідити їх походження.

Русофільське „Stowo Polskie“, видно, дуже з того раде, що Росія робить поступи в Брідщині, а щоби відвернути печальність австрійських властей від русофільів, баламутять, немовто українські Соколи і Січі любують ся в російській пляті. Та ся его брехня свідчить наглядно про его интенції. Ідїть, панове, дальше брудними дорогами клевет, а ваше оруже вас самих побє.

— Зі страху перед війною. В минулім тижді перевезено з почаївського монастиря до Житомира чудотворний образ Почаївської Матері Божої, з оглядом на можливість недалекої війни. В случаю, коли виявила би ся потреба, перевезено би сей образ з Житомира до Курска. Населенє тим страшно непокоїть ся, бо бачить в перевезенню ознаку недалекої війни.

— Російський літак над Львовом. В суботу по 6 год. вечером явив ся над Львовом літак. Прилетїв він зі сторони Замарстинова і летучи понад середмістє, згасив електричний рефлектор а засвітив его щойно над улицею св. Николая. Літак посував ся звільня вперед але летїв дуже високо, бо не було чути ні свисту шруби, ні ударів толоків машини. По півгодинним круженю над містом відлетїв в сторону Вульки і зник. До літака, безсумнівно російського, ніхто не стріляв. В Росії видано недавно, як звісно, приказ стріляти без вїмку до кожного літака, який перелетить границю.

— З Тернополя пишуть нам: Від четверга почавши, через три дні вечерами між 6. а 8. год. вносять ся над Тернополем російський літак. Перше літав низко так, що було чути тріск мотора. Замїтне, що собаки клали ся хребтом на землю а підійши ноги в гору вили (занюхавши на літаку москалів). Вчєра в суботу літак літав знова, але уже дуже високо; зник в напрямі Зборова.

— Біяна на польських зборах. Передвчєра побіла всеполяки селянина Баранського з Зимної Води — як пише „Wiek Nowy“ — до крови і подерли на нїм одїж за те, що він на сокільсько-стрілецьких зборах всеполяків обороняв стрілецькі дружини, управлювані людовцями. Гарна культура!

— Русофільські „прєнія“ или „пранія“. Галичанинъ ч 17. з 2. с. м. помістив допись, п. з. „Радикально-новокурєня „прєнія“, якої початок звучить буквально в его власнім „язичі“: „Въ послѣднемъ засѣданіи радикально-новокурєного т. наз. „Народнаго Совѣта“ произошелъ интереснѣйшій инцидентъ. Между страшно „убѣжденнѣми“ русскими людьми гг. деп. Курьловичемъ и Марьяномъ Глушкевичемъ розгорѣлся жестокий споръ. Началась драка, такъ какъ стоящу ронад partyami rap Marjan grubimъ образомъ набросился на sokol-a sekretarz-a komiteta dla rozbojów wuborsuch Вл. Курьловича. причемъ поспорившіе новокурєные единомышленники, въ доказательство политическаго единодушія, любезно обмѣнялись пощечинами! А такъ какъ оба соратника, съ присуциемъ имъ рвеніемъ, принялись отдѣлювать другъ друга физіономіи, выписывая ча нхъ новую боевую програму, то другимъ членамъ этой радикально-новокурєной, съ позволенія сказать „магистратуры“ пришлось растакивать разсвирѣпѣвшихъ буяновъ по угламъ. Во время этой стратегической операции приверженцы дерущихся героєвъ осыпали другъ друга радикально-новокурєными комплиментами, кото-

рыхъ нельзя употребить въ печати, да и по-вытаскивали на свѣтъ Божій грубыя прегрѣшенія героєвъ, о которыхъ потолкуемъ, если нась только потягнутъ за языкъ“.

— Комедия. Не хоче ся вїрити чоловікови, коли вичтує в польській печаті інколи прямо нїсенїтницї. „Przegląd“ заохочує своїх читачів, щоби послали видївки до президента міста Львова Наймана, „bo wrogowie dosyć tu narobili przykrości i zatruli życie“. По виборчих скандалах покрїплючє...

— Міністер війни напразем. В. Оломунцї служать тепер в 54. п. п. бувший міністер війни в Мароці, Черни. Він походить з Морави, з убогої родини. В Мароці зробив незвичайно скоро карєру, так само я: его товариш Мокрий, який був колись народним учителем і служив як однорічний доброволець в 28. п. п., а в Мароці став визначним державником. Черни був приневолений по повороті до Австрії відслужити війско, але тут не осягнув так високої ранги, бо лише рангу капрала. Се становище не вистарчало бущому міністрови війни, який розказував був 40.000 жовїрам і затужив знова за високими почестями і великою властїю. Коли вибухла війна межі Туреччиною а балканськими державами, вїс Черни до своєї наставної військової власти поданє, щоби позволено єму вступати до турецької армії. На се одержав Черни відмову відповідь. Буде отже приневолений вдоволати ся меншими почестями, які дає становище капрала в австрійській армії.

— Статистина середних шкіл в Австрії. В році 1912—13 є в Австрії 343 гімназії, в сїм числі 19 низших, 2 чотирокласові реальні гімназії, 236 гімназій, 80 осьмокласних гімназій і т. д. Державних гімназій є 231, краєвих 12, міських 12, єпископських 8, мішаних 26, фондових 3, приватних 46. Німецька мова обов'язує в 140, польська в 93, чєска в 68, українська в 10 (Галичина і Буковина), італійська в 8, сербо-хорватська в 6, словїнська в 1, утравїстичних в 17 гімназій. Реальних шкіл є в Австрії 148, в сїм числі 83 німецькі, 42 чєські і 14 польських.

— Великосербська ірїдєнта. „Reichspost“ доносить, що в Сараєві і Мостарі відбули ся численні трусєвиці, які видали компромітуючий матерїал.

— Поворот до християнства. В сїх днях велике македонське село, Сїнеклї, було видо-вищем незвичайного обряду. Всї мешканці села, віднайстаршого до наймолодшого віку а загалом поверх 700 осіб, перейшли з магометанства на християнство. Є се так звані Помаки, Болгари з походження і мови, але магометанського віроїсповїданя. Потурченї перєд віками, починають кидати релїгію Могомета і вертати до віри батьків. Мешканці Сїнеклї звернули ся до Софїї в просьбу о присланє їм християнських свѣщеників. Коли прибули, ціле населенє зібрало ся на площі і по проповіді одного з свѣщеників, мужичини поскидали турбани і фєзи, а жєнщини засло-ни, на знак, що стають знова християнами. Опісля відбув ся обряд хрєщення, при яким нові християни одержали місто дотеперїшних турецьких, християнськї імена. Бгато мужичин вибрало собі імя Фердинанд, в чєсть свого нового монарха.

— Напад в цілі грабенї. Дня 20. с. м. напали коло 2. год. по півночі, Семко Кузьма Іван Розтецький і Микола Шандурський парїбки з Білоголов і Тимко Рава з Нетерпєвєць на митову будку Давида Корнєрґа, державця шляхового мита на краєвїм шляху в Кудобинцях, зборівського повіта, виважили насильно двері і зажадали від Корнєрґа видачі грошій. На щастє Корнєрґа надїхала фіра і напастники утїкли.

— Новий картель. Недавно зарєстровано ново заложений австрійський картель фабрик скїри на підшви і грубих ременів. Картель сей повстав під фірмою: „Товариство закушна, продажи і кредиту звєднених фабрик скїри на підшви і ременів“. Напрасна кампанія, яку вели проти заложєня сєго картєлю рїжєві круги, які займають ся торговлею такої скїри і товариства шєвцїв, не осягнули отже задуманої цілі.

— Сербїя по війні. Відносини в Сербїї вертають звільна до звичайного стану. Доказом сєго є, що недавно піднято там на ново на більшу скалю вивіз мяса до Австро-Угорщини, перерваний по вїбусї війни. І так від кінця грудня до 25. сїчня перевезено на відєньський торг 170.000 клг. сербського волового мяса, 250.000 клг. вєпрового і 1100 безрог. Призна-

ний Сербїї рїчний контінгєнт ввозовий виносить 35.000 волів і 50.000 безрог.

— Право- і цаєславна агїтація на Угорщинї. З Мармарошского Сигота доносять, що межі Русинами в північній Угорщинї вганяє тепер много русофільських агїтаторів, які вихвалюють сїзму і Росію. Минулого тижня надїслано з Києва до місцевини Іза клунок, в яким мало бути насїне. По отворєнню клунка урядово на почтї найдєно в нїм російські відозви, підбурюючі проти держави і династїї. Головним російським агїтатором в околицї Сигота був родовитий Мадяр Янчи. Его і кількох єму подібних увязнено, але мимо того волочить ся багато агїтаторів, які ширять православє і розповїдають темним мужикам про московський „рай“. Пропаганда дійшла так далеко, що мармарошський піджупан Шабо спровадив до повітів Гушт і Теши кількадесятє жандармів і війско, бо розагїтованє населєнє зачало ворохобити ся. Власти взяли ся також до способу живим словом протидїлати русофільській агїтації. Доносить се „Вї-ков. Post“, не згадує лише, чи то „живє слово“ будє мадарське чи руське. Дайте, панове Мадяри, Русинам більше просвїти в їх рідній мові, а русофільство само щєзне між ними.

— Нова румунська позичка. Румунське правитєльство затягає в Німєччинї нову позичку в видї прийнятї тамошними банками емїсії 4½ процентових касових бонів в сумі 150 мил. франків. Сї бони віддано румунським банкам по 95 прц. — супроти чого їх дійсний процент вивєсе 6½.

— Хто уживає товарів з маркою У. П. Т., причиняє ся до піднесєня поваги Товариства і піднимає жертву фабриканта на рідну школу.

Оповіді.

— Іменованя і перенєсеня Цісар надав предсїдникови сенату висшого суду в Сараєві, Ів. Гордїньскому, а нагоди перенєсеня єго в постійний стан супочинку, кавалєрський хрєст ордера Леопольда. — Міністер внутрїшних справ іменовув повітового комісаря, др. Ф. Віцєнєвича, старшим комісарєм в дирекції поліції в Чернівцях. — Міністер судівництва перєйє нотаря Е. Василєвича зі Старої Соли до Цїпанова.

— Конкурс. Повітовий видїл в Долинї розписав конкурс на посаду окружного лікаря в осїдком в Перегїньску. Платня 800 К, за удїлюванє лікарських порад службі митрополїчих дїбр 500 К, а за службу в касї недужих 500 К, разом 1800 К. Подаєя треба вносити до повітового видїлу в Долинї до дня 15. марца с. р.

— З залїзниць. Дня 6. лютия 1913. о 2. по пол. відбудє ся в товарових магазєвах стації у Львові прилюдна ліцїтація невїдобраних товарів, як: вино, коняк, оцєт, свѣчки, олива, фарба, маргарина, залїзні посудини, скїри, вїз каміня, сїчкарні, меблі і т. п. о скілько сїх товарів до того часу не викуплять. Хто хоче набути їх, має зложити кавцїю в квотї 300 корон.

Д. к. Дирекція державних залїзниць у Львові оповїщує в часописи „Gazeta lwowska“ розписанє офєрт на доставу істалацій електричних і витягів нового будинку дирекційного.

Посмертні оповїстки.

Василь Олєщун, учєник VIII. кл. укр. гімн. в Тернополї, помер в Навечєрє Рїздва в тернопільськїм шпиталї по кількатижневїй недугї. Був се примірний учєник, гарний характер та добрий єдинок. В. в. п.

Всячина.

— Предки американських мїлїонерів. Правдиву приємність мусїв справити американським плітократам проф. Йордан з університету Лєляне-Штанфорд в Калїфорнїї, доносячи, що значна часть визначних Американцїв походить з корольовських родів і обїцюючи, що докаже се в книжцї, яка вийде небавком з печатні і містити ме подрїбні генеалогїчні таблицї. Після проф. Йордана, Карнеджі мав походити в прамїй лїній від Марїї Штїарт. Менше вдоволенням будє певно Рукефєлєр, бо его предком має бути після калїфорнїйського профєсора, славний морський опришок і англїйський

відкривєць сер Фран Драке, коли тимчасом, нафтовий король сягає висше, реклямуючи ся за предка кв. Кларєнсо. Будє що будє, зворушаючє вражїне серед американської плітократї мати ме відкритє проф. Йордана. Сей вислїд певно витворить сильну звязку на повоїорськїм ринку предків, бо мимо такого демократичного устрою Зєднєних Держав єстувє там много людий, які старають ся — хоча історїї їх предків окружає в часї віків тьма — відтворювати при помочи зручних генеалогїв і скупих нотаток точні генеалогїчні дєрева своїх родів. Американські богачї признають за своє родинне гнїздо Англїю; там витворила ся передовїм процедура достарчєваня їм генеалогїчних дєрев. Недавно пр. — як доносить лєондєньський „Standard“ — одна богата чїкагєска родина прислала до Лєондєна відпоручника з родинними докумєнтами і припоручєнєм, щоби він замовив у генеалогога родовід, який доказував би, що ся родина належить до старої англїйської шляхти. По довгих заходах, відкрив вкінци генеалог в церковних книгах в одній місцевинї в графствї Дєрбішїр, назвищє, схоже на назвищє чїкагєської родини, а якого власник дійсно відїграв визначну ролю в історїї Англїї. Найдєно отже основу до генеалогїчного дєрева, а небавком потїм на тїй основі повсталє з уваженнєм нотаток, привезених відпоручником, чудовє генеалогїчне дєрево і старанно запакєванє помандрувало до Чїкагє в рахунком на 1.700 долєрїв. Але що значать ся сума для мїлїонєра, угїшеного посїданєм „достовїрного“ родоводу, який доказує, що він походить від закутого в сталь англєо-саского лацаря? Лєондєньський генеалог одержав отже відворотню почтою переказ на жадану суму і обї сторони радували ся щасливим закінчєнєм інтерєсу. Одєн зі знатоків в тих справах запєвняв звїтєника „Standard“, що згадана торговля генеалогїчними дєревами зростає межї Англїєю а Америкєю з року в рік. Чудово виконаний образований родовід додає незвичайного блєску домови мїлїонєрї Завїшєний в богатих рамах на найбільше видним місци доказує кождому з гостей, що в жилах господаря дому пливє кров лицарів і корольов. Одєн навіть з тих американських джєнтельмєнів, доробивши ся на мїлїї мїлїонів, казав виробити собі величєзну печатку зі сфабрикованим в Лєондєні генеалогїчним дєревом і відбивав єго старанно на всїх запрошенях розєсланих знакомим. Не удалє ся єму лише розповєсїдити своїх вїзитових карток з тим дєревом, супроти непрямених замїток прїятєлїв і знакомих, а жалїв над тим страшно, бо лєондєньський генеалог вивїз рїд мїлїара в прамїй лїній не від кого иншого як — Карла Великого.

МАЛІИ ФЕЙЛЕТОН.

З поетичних творів Володимира Барвіньського. Марїї Романовичівнї¹⁾.

Дочко муз і грацій наших,
Княжко серця — крале слова,
О витай в свѣтинї нашій
У свѣтївї краси-слова!
Серед тихих стїн свѣтинї,
В занїмїлих, зубожїлих —
Начє пісня хирувимска
Гомонять Твій голос гарний,
Мов жємчугом в серця летєть ся
Й серцєть тисяч, — тисяч дуків
Огнем жїзни заалає,
Серце к серцю прихїляє,
Духом віри перєймає
В чар-країну гори свѣтню
Бистрим лєтом піднимає.
А в країні горисвѣтній
Там заблєснє наша доля
У красї золотоцвѣтній
Хоч на хвїлю рїдні поля
Свѣтлом слави нам освѣтить,
Хмари-громи всї розкотить
І оскрєсить жїзнє народа.

А сточить ся ясним жємчугом слєзю
По білому личку й мов рання роса

¹⁾ Сей вірш присвячений знаменитій артистцї драматичній п. Марїї Романовичівнї (Рожанковській) з нагоди першої вистави трагєдїї Ю. Федьковича „Довбуш“ у Львові, в котрій п. М. Р. грала ролю Цори. — Ол. В.

Заблисне у Твоїх чудових очах —
Сеж плач, розпука і горе дівчат
Марусиних сестер, Наума внучат
Тремтять в Твоїх очах ніжної краси
І світочем світять, любову запалі,
Сльозою всі сльози як рай освітля; —
І тисячі сліз в одвіт Твоїм словам
І тисяч сердець в привіт Твому серцю...

Коліж мов весняний зефір той легень-
[кий,

Усьміх веселий лице закрасить,
І радість і розкіш в очах заярить,
Наче соловейка той щебет миленький
Твій голос звінкий в устах затремтять —
То розкіш ільтьвєя і серце забуть ся
І рай на яві в очах замгтять
Й тоді, о Марійко,
Наша чародійко,
Ти серцем владієш —
Тож витай нам, наша думо, серед нас
[витай,
З тисяч сердець одно серце широ при-
[витай!
Львів, 16. марця 1877.

О будьмо чисті, непорочні!

О будьмо чисті, непорочні
Як лілій цвіт снігу біліщий,
Без казки слів і чисті серцем,
А духом сильні як острови,
Що серед моря хвил бурливих
Від віку твердо все стоять,
Зеленоверхими горами
В блакитне небо все глядять,
Блудним мету, слабим спочинок,
Тонуч импристань розтверають.

Мутная хвиля вколо нас,
Буденна проасть коло нас,
А буря хмарв наганяє
І небо тьмою засланяє —
Ми стіймо твердо як ті скелі
А промигнуть мутній хвилі
Аж небо з хмар тих просянть ся
Аж сонце нам розпроміньєт ся.

О будьмо чисті, непорочні
Як наша трійця та сьвята:
— Добра, і правди, і краси —
Сьвята й єдина в всі часи.
Добра для всіх ми всі бажаєм
Сьвятої правди ми шукаєм,
Добро і правду ми вічаєм
Красою неба і землі.

Львів, 7. листопада 1878.

До Українця в Карлових Водах.

Стоїш, брате, над Теплою,
В воду споглядаєш,
Сцілющою-живущою
Тіло обновляєш
Обновиж Ти своє тіло,
Обнови і душу
На сьвяте нове діло
На тяжку катушу,
Як повернеш в Україну
Далеку, вакуту,
Ворогами катовану,
Синами забуту.

Вода журчить кришталева
Чорний камінь мие,
Я згадаю Україну,
А серденько мие.

Дай водиці сцілющої
З живої криниці,
Щоби нею окропити
Синів удовиці,
Щоби живень нова Вкраїну
Цвітом закрасила
Нашу славу батьківщину
Сьвітлом оживила,
Щоби наш Дніпро словутий
Славою озвав ся
Щоби наш козак закутий
З кайдан розкував ся
І піснями голосними
Ожила Вкраїна
Та на волі із вольними
Добром ся ветелила.

Чи так оно, пане-брате,
Чи все по давному,
Тіло скріпши над Теплою
Та вернеш до дому
Та знов вгрянеш у буряках

І в біржевім дому?...
А Вкраїна?
Колись буде!²⁾
Карльсбад 29. серпня 1882. р.

²⁾ Сей вірш відноситься до українського цукроварника Смирненка, котрий разом з В. Барвінським лічив ся тоді в Карлових Варах.
— Ол. Б.

Телеграми

з дня 3. лютого.

Петербург. Тутешні політичні круги не думають, щоби письмо цесаря Франца Йосифа було в звязи з ювілеєм дому Романовів.
Букарешт. (ТКБ). Прибув тут пруский князь Фридерих Айтель.

Петербург. (Пет. Аг.). Вчора вийшли в життя приписи в справі летництва, які накладають на чужинців, що перелетіли через границю обовязок, якнайскорше висісти на землю.

Букарешт. Урядово зазначено, що всякі чутки, наче би то урядові чи також опозиційні круги експонували ся до зречення Силістри, є зовсім безосновні. Міністерство війни виготовило нині до всіх дневників заборону оголошувати вісті про рухи військ.

Париж. (ТКБ). Доповець „Temps a“ з Букарешта доносить, що в болгарско-румунським непорозумінню наступило деяке вияснене і певне вже є порозумінє. Румунія має одержати більший простір над Чорним морем, а зречи ся ріжних точок, що до яких входить в гру дражливе народне почуванє Болгар.

Софія. (ТКБ). Як з достовірної сторони доносять, турецькі відпоручники мали дати відпоручникам балканських держав в Лондоні до зрозуміння, що були би готові вести дальші переговори. На се мали они відповісти, що приймуть сю пропозицію тоді, коли Туреччина згодять ся перед тим на умовини балканських держав. Дальша відповідь Турків є імовірно досі ще не звісна.

Царгород. (ТКБ). Вовні дописці не одержать зовсім дозволу на слідження військових турецьких операцій.

Господарські, промислові торговельні вісті.

Комунінат Красного Союзу для збуту худоби з торгу на рогату худобу у Відні, дня 28. січня 1918.

Загальний згін виносив 17.660 штук. З того доставлено з Галичини 6.389 штук.

Ціни: Безроги галицькі, молоді, легкі, Пріма 106 до 110 К, тяжкі і товсті, Пріма 110 до 116, середні і гірші 90 до 104, старі і вибраквані 84 до 90 К.

Тенденція: Згін сей був о 1242 штук легких а о 605 штук тяжких безрог більший. Легкий товар платив ся о 6—8 сот. а тяжкий о 10 сот. дешевше як попереднього торгу. „Пріма“ тяжкого товару стратили 8 сот. інші 10 сотиків.

Спілки приналежні до Красного Союзу для збуту худоби у Львові доставили 43 штук проданих через Хліборобську Агенцію для продажу худоби.

Тижневий звіт

Торговельної і промислової палати

про ціни збіжжя і продуктів у Львові від 27. січня до 2. лютого 1918.

за 50 клг.

Пшениця	10-25—10-60 К
Жито	8-70—9-00 К
Ячмінь броварняний	8-50—9-20 К
Ячмінь на пашу	8-00—8-50 К
Овес	9-50—9-75 К
Кукурудза	0-00—0-00 К
Гречка	0-00—0-00 К
Горох до вареня	11-80—13-50 К
Горох на пашу	9-00—1-000 К
Бобик	8-50—9-00 К
Коношина червона	95—127 К
Коношина біла	110—146 К
Коношина шведска	90—120 К
Тимотка	22-50—27-50 К
Ріпак зимовий	16-00—16-50 К
Насінє коноп.	00-00—00-00 К
Хміль старий	000—000 К
Хміль новий	100—115 К

З днем 1. лютого с. р. отворено
господарско-торговельну спілку
„Злука“
склад рілничих знарядів, всякого рода до-
бірного насіння, штучних навозів і т. д.
в Станіславові ул. Галицка.
Брата Хлібороби Станіславівщини, купуйте всьо, чого Вам треба, тільки в „Злуці“ — бо в тім Ваша корпєть!!
491(10)

КІНО „КОПЕРНИК“
Sans-Rival
ул. Коперника ч. 9 у Львові.
Представленя відбувають ся щоденно від год. 4 до 11. В неділі і сьвята від 3 до 11.
— Добірна програма. —
489

Накладом Piusverein-у появили ся гарно виконані ілюстровані переписні листки з малюнками артиста-маларя Асмана, які представляють найбільше займаючі сцени з другої турецької облоги Відня.
Сі листки висилає
Kanzlei des Piusvereines,
Wien, I. Bäckerstrasse 9.
по 1К 60 с за серію (20 листків) разом з поштовою оплатою. Поодинокий листок коштує 10 сот. Замовленя належить вислати на висше згадану адресу.

Рух залізничних поїздів
обовязуючий з днем 1. мая 1912 р. після часу середно-європейского.
Замітка. Поїзди поспішні означені г р у б и м друком. Години нічні від 6⁰⁰ вечером до 5⁵⁰ рано означені підчеркнутим чисел минутних.

Візизу зі Львова
з головного двірця:
До Кракова: 12³⁵, 3⁴⁰, 8²², 8³⁵, 2⁰⁵§), 2⁴⁵, 3⁴⁵*, 5⁴⁶†), 6⁰⁵, 7⁰⁰, 7³⁰, 11¹⁰.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.
До Підволочиск: 6¹⁰, 10³⁵, §2¹⁶, 2²⁷, 2⁵⁰†, 8⁴⁰, 11¹³.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.
До Черновець: 2³⁰, 6¹⁰, 9¹⁵, 9³⁷, 2²⁵, 3⁰⁵*, 6²⁸†), 7⁵⁵*, 11⁰⁰.
*) до Станіславава. †) до Коломиї. *) до Ходорова кожного попереднього дня перед неділю і сьвятом.
До Стрия: 6⁰⁰, 7³⁰, 10⁰² §), 1⁴⁵, 6⁵⁰, 11²⁵. §) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим.-кат сьвята.
До Самбора: 6⁵⁸, 9⁰⁵, 3⁵⁰, 10⁵⁶.
До Сокаля: 7³⁵, 2²¹, 8⁰⁰, 11³⁵*)
*) до Рави рускої (лише в неділі).
До Яворова: 8⁴⁰, 5⁴⁵.
До Підгаць: 5⁵⁵, 4⁵³.
До Стоянова: 7⁵⁵, 6⁰⁰.

з двірця „Львів-Підзамче“:
До Підволочиск: 6²⁵, 10⁵⁵, 2²⁹*), 2⁴², 3⁰⁷†), 9⁰¹, 11³⁰.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно що дня.
До Підгаць: 6⁰⁹, 1²¹*), 5¹⁵, 10⁴⁰§).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.
До Стоянова: 8¹², 6¹⁷.

з двірця „Львів-Личаків“:
До Підгаць: 6²⁸, 1⁴⁰*), 5³⁶, 10⁵⁹§).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.
Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відїздить о год. 2 мін. 16 по полудни з перону 2, Нр. сходів II.
Поїзд особовий зі Львова до Красного відїздить о год. 2 мін. 50 по полудни із західного тору перону 4 Нр. сходів IV.
Поїзд особовий зі Львова до Станіславава відходить о годині 2. мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

Льокалькі поїзди.
з головного двірця:
До Брухович: що дня: 6⁰².

Кризу го Львова
на головний дворець:
З Кракова: 2²², 5⁴⁵, 7²⁵, 8⁵⁰, 1¹⁰ 10⁰⁵, 1³⁰, 2⁰⁰§), 5⁴⁰, 7²⁵†), 8²⁵, 9⁵⁰
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.
З Підволочиск: 7²⁰, 11³⁰, 1⁵⁰ §), 2¹⁵, 3⁰⁵, 10³⁰, 10⁴⁸†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.
З Черновець: 12⁰⁵, 5¹⁵ §), 5⁴⁵†), 7⁴⁰, 10²⁵*), 1⁵⁵, 5⁵², 6²⁶, 9³⁴
*) зі Станіславава, †) з Коломиї, §) з Ходорова кожного слідуючого дня по неділі і сьвяті.
Зі Стрия: 7²⁸, 11⁴⁰, 4²⁵, 6⁴⁵, 10¹⁹ §), 11⁰⁰ §) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділі і римо-кат. сьвята.
З Самбора: 7⁵⁰, 9⁵⁵, 2¹⁰, 8³⁰
Зі Сокаля: 7¹⁰, 1²⁵, 7⁵⁷
З Яворова: 8¹², 4²⁰
З Підгаць: 11¹⁰, 10²⁰
Зі Стоянова: 10⁰¹, 6³⁰

на дворець „Львів-Підзамче“:
З Підволочиск: 7⁰¹, 11¹¹ 1³⁰*), 2⁰⁰, 5¹⁰, 10¹², 10³¹†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.
З Підгаць: 7²⁶*) 10⁴⁹, 6²⁹*) 10⁰¹, 12⁰⁰§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.
Зі Стоянова: 9²¹, 6¹¹

на дворець „Львів-Личаків“:
З Підгаць: 7⁰⁸*), 10³¹, 6¹¹*), 9⁴¹, 11⁴³§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і не

З Брухович: що дня: 6⁵⁵.

З друкарні В. А. Шпайковського у Львові